

Οι περιπέτειες της μαρίνας της Αρετσούς

Και ενώ οι εθνικές εκλογές είναι προ των πυλών και το σύνολο του αυτοδιοικητικού κόσμου ετοιμάζεται για τις τοπικές αναμετρήσεις, το ΤΑΙΠΕΔ ανακοινώνει, ως να πρόκειται για την πλέον κατάλληλη εποχή, την ιδιωτικοποίηση της μαρίνας της Αρετσούς. Αναγγέλλει προκήρυξη παραχώρησης σε ιδιώτες εντός διμήνου(!), χωρίς ακόμα να έχουν ολοκληρωθεί το Χωρικό Σχέδιο και η Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων, προσθέτοντας ωστόσο ότι δεν θα παραλείψει και την απαιτούμενη δημόσια διαβούλευση. (Πώς όλα αυτά θα συμβούν σε δύο μήνες επάλληλων εκλογών και πιθανής αλλαγής κυβέρνησης, προφανώς μόνο οι ίδιοι το ξέρουν.) Το σχέδιο αυτήν τη φορά αποκαλείται «μεγέθυνση». Σχεδιασμοί για καλύτερες υποδομές εξυπηρέτησης σκαφών αλλά και οικιστικές παρεμβάσεις, που και αυτές με τη σειρά τους χαρακτηρίζονται «μικρές», χωρίς βεβαίως να επεξηγούν οι διαχειριστές της δημόσιας περιουσίας, τουλάχιστον προς το παρόν, ποια είναι η κλίμακα αναφοράς.

Η μαρίνα της Αρετσούς, μοναδική στη Θεσσαλονίκη, είναι τμήμα της εξαιρετικής αλλά και πολύπτυχης παραλιακής ζώνης της Καλαμαριάς. Οποιαδήποτε αξιοποίησή της δεν είναι δυνατόν να εξαγγέλλεται αποσπασματικά, ως να μη συνδέεται χωρικά και λειτουργικά με τις παρακείμενες εγκαταστάσεις και τα εκπονούμενα σχέδια ανάδειξης της πλάς, του κυβερνείου, του Κόδρα, της ολοκληρωμένης αντιμετώπισης του παραλιακού μετώπου του Θερμαϊκού. Σχέδια που, και αυτά με τη σειρά τους χαρακτηρίζονται από αποσπασματικότητα, καθώς για το κυβερνείο αποφασίζει το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, για την πλάς και το Κόδρα ο δήμος Καλαμαριάς, ενώ η περιφέρεια προχωρά σε μελέτες για το σύνολο του μετώπου. Συμπληρωματικά, ο δήμος Πυλαίας - Χορτιάτη προχωρά στη συνέχεια της ίδιας παραλίας, δική του μαρίνα υψηλών, κατά τα σχέδια, προδιαγραφών, οι δήμαρχοι της παραλιακής ζώνης κινητοποιούνται αντιστοίχως και οι παράλληλοι μονόλογοι συνεχίζονται.

Η περιπέτεια της παραλίας της Καλαμαριάς μετρά περισσότερα από πενήντα χρόνια.

Οι αποφάσεις και τα σχέδια αξιοποίησης, επί χούντας κρατικοποίησης, στη μεταπολίτευση ιδιωτικοποίησης, αναβάθμισης και εσχάτως μεγέθυνσης, ανήκουν διαχρονικά στο κέντρο (ΕΟΤ, ΕΤΑ, ΤΑΙΠΕΔ), εκπονούνται εν κρυπτώ και παρουσιάζονται ως περίπου τετελεσμένα σε δήμο και περιόικους. Προκαλούν ερωτήματα, δυσπιστίες, αντιδράσεις. Τη δεκαετία του '80 τμήματα της παραλίας (πλάς, Ρεμέτσο) παραχωρήθηκαν κατά χρήση και ύστερα από έντονες διεκδικήσεις στο δήμο, ενώ τα επόμενα Master Plan των λογής πεφωτισμένων έπεσαν στο κενό. Το έργο παίζεται και ξαναπαίζεται σε μια δημοκρατία κουρασμένη από τις άγονες επαναλήψεις και τον οίστρο των, κάθε φορά, καινούργιων υπευθύνων της Αθήνας, που αντί να ξεκινήσουν από έγκαιρες διαβουλεύσεις, συνεργασίες και διαφανή παράθεση προθέσεων, πιστεύουν ότι η ελληνική Ιστορία άρχισε από την ημέρα ανάληψης των δικών τους, κάθε φορά, διοικητικών καθηκόντων. Και βέβαια η μαρίνα πρέπει να εκσυγχρονιστεί. Αλλά, οι όροι ιδιωτικοποίησης, οι οικιστικές επεκτάσεις, οι συντελεστές δόμησης και η σχέση της με τις γειτονιάςουσες λειτουργίες δεν είναι ψιλά γράμματα κάποιων μονίμως δυσαρεστημένων. Κάποιοι που ξέρει, μου έλεγε πρόσφατα «τι προβληματίζεσαι, αφού πάλι τίποτα δεν θα γίνει...».

Πρόσω ολοταχώς

Της **Χρύσας Αράπογλου**

ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

Η μαρίνα της Αρετσούς, πέραν των άλλων, βρίσκεται στο σύνορο της ζώνης κατοικίας, όπου, παρά την εγκατάλειψη που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στην Πλαστήρα, το πρόβλημα της κυκλοφορίας και της στάθμευσης είναι αυξανόμενο. Αυτή η συνθήκη θέτει περαιτέρω προϋποθέσεις για την οποιαδήποτε «μεγέθυνση» που εξαγγέλθηκε. Χάθηκε ο κόσμος να συνεργαστούν τοπικοί και κεντρικοί υπεύθυνοι εγκαίρως, με διαφάνεια σκέψης και προβληματισμών, για μία έστω φορά; Ας μην ξεχνάμε ότι το ΤΑΙΠΕΔ και το υπερταμείο, για τις αρμοδιότητες του οποίου όσο περνά ο καιρός τα ερωτήματα πληθαίνουν, εφευρέθηκαν για να μας παραδειγματίσουν για την αποτελεσματικότητά τους σε ό,τι αφορά τους τρόπους διοικητικής λειτουργίας και αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας. Η ουσιαστική δημόσια διαβούλευση, η παρουσίαση ολοκληρωμένων αλλά και εναλλακτικών σχεδίων, οι κυκλοφοριακές μελέτες, τα ακριβή χρονοδιαγράμματα και οι αναλυτικοί προϋπολογισμοί στα μεγάλα αλλά και στα μικρότερα έργα είναι θέματα που οι χώρες της άλλης Ευρώπης έχουν προ δεκαετιών εμπειρώσει.

ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΗ Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ;

Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί πρέπει να απαξιώνουμε οργανισμούς και λειτουργίες εν ονόματι μιας μελλοντικής αναβάθμισης. Στη μαρίνα της Αρετσούς κυκλοφορώ σχεδόν κάθε μέρα. Όπως και εκατοντάδες άλλοι περιπατητές, αθλητές, ιστιοπλόοι, ψαράδες. Οι εικόνες του σταματημένου χρόνου και της πλημμελούς καθαριότητας που αντι-

κρίζω είναι ενδεικτικές της ουσιαστικής και άνευ λόγου εγκατάλειψης. Από μόνος δε ο ιστότοπος της μαρίνας αποδεικνύει αυτήν την ασύγγνωστη υποβάθμιση. Προφανής αμέλεια(;) επικαιροποίησης, τελευταία καταχώρηση τιμών ελλιμενισμού από το 2016. Τι να πω; Κρίμα. Γιατί δεν είναι απαραίτητοι οι μελαμφοί επενδυτές, για να συντηρήσουμε και να προστατέψουμε όσα μας κληροδοτήθηκαν. Αναζητήστε τη μαρίνα Αρετσούς στο διαδίκτυο και συγκρίνετε με τις άλλες ελληνικές μαρίνες. Για να μην πάμε μακριά. Στην Τουρκία, στην Αδριατική και βορειότερα.

Ο ΑΚΙΝΗΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Την τελευταία εικοσαετία, για να μην επεκταθώ σε παλαιότερους χρόνους, σχέδια για τη μαρίνα ανακοινώνονται ξαφνικά, ο δήμος, τοπικοί σύλλογοι και κινήσεις πολιτών αντιδρούν, οι κεντρικοί οργανισμοί (που αλλάζουν ονόματα) υποχωρούν και το θέμα της αξιοποίησης της παραλιακής ζώνης ξεχνιέται εκατέρωθεν, μέχρι την επόμενη απaráλλακτη και κουραστική επανάληψη. Το 2003 - 2004, έπειτα από μεγάλες τοπικές κινητοποιήσεις, στις οποίες - ω της ειρωνείας! - πρωτοστατούσε το κόμμα που σήμερα κυβερνά, αποσύρθηκε το Master Plan των Ελληνικών Τουριστικών Ακινήτων. Μεσολάβησαν προσφυγές και αποφάσεις για την προστασία της περιοχής, οργανώθηκαν αυτοδιοικητικά συνέδρια, εκπονήθηκαν μελέτες και άλλες μελέτες, το 2007 ανακοινώθηκαν τρεις άλλες μαρίνες στα όρια του δήμου Θεσσαλονίκης, το 2008 εν αναμονή αποφάσεων επαναλήφθηκαν οι κινητοποιήσεις στην Καλαμαριά, τα χρόνια πέρασαν και τίποτα δεν άλλαξε. Ή μάλλον άλλαξε. Σκούριασε...

